

# **Ashan**

Deel II

## **De strijd**

Dirk Warnaar

# Proloog

*Het heeft lang geduurd voor ik de tijd en de moed vond om verder te gaan met het vastleggen van de gebeurtenissen die onze geliefde stad de afgelopen jaren gevormd hebben. Dat komt met name omdat ik me naar mijn persoonlijke overtuiging zo goed mogelijk aan de feiten dien te houden. Maar elke poging die ik doe is per definitie partijdig, aangezien ik voor een deel zelf onderdeel van die gebeurtenissen ben geweest. Daarom heb ik veel van wat ik eerder met volle overtuiging geschreven heb, na herlezen aan de vlammen van mijn haardvuur toevertrouwd. Uiteindelijk heb ik me erbij neergelegd dat mijn boeken over de daden van Ashan, zijn familie en zijn vrienden – waar ik ook mezelf toe reken – per definitie gekleurd zullen zijn. Vergeef mij wanneer u dat op sommige momenten stoort.*

*In mijn vorige boek heb ik geschreven over de vlucht van Ashan, geboren als Belim Parsis, uit zijn ouderlijk huis in de eerste ring. Hij was voorbestemd om zijn vader op te volgen als voorzitter van de stadsraad, maar hij raakte in gewetensnood en koos ervoor om te breken met zijn oude bestaan en alle op zijn schouders drukkende verwachtingen.*

*Door puur toeval maakte hij in een gekraakte villa in de derde ring kennis met de broers Rahal en Hafed en hun moeder Mira, en broer en zus Ganes en Hira. Samen deden ze alles wat nodig was om te overleven in een stad die geregeerd werd door een kleine kliek van rijke machthebbers, geholpen door corrupte wijkraden en ordehandhavers. De band tussen Ashan en zijn zelfgekozen familie kwam door diverse gebeurtenissen zwaar onder druk te staan, maar telkens weer kwamen ze daar sterker uit. Het vormde hen ook in hun overtuiging dat de mensen van de stad*

*terug moesten keren naar de originele doelen van de stichters, vastgelegd in de vijf barmhartigheden.*

*Ashans daden brachten hem onder de aandacht van de moeder-overste van de tempel. Zij zette Ashans zus Salvia, die toegetreden was als novice, in als boodschapper tussen haar en Ashan, in de hoop dat hij haar kon helpen om af te rekenen met de geesten uit haar verleden.*

*Tegen alle verwachtingen in slaagden Ashan en de zijnen erin om niet alleen te overleven, maar zelfs uit te groeien tot de middenklasse van hun wijk.*

*Hun overtuigingen en manier van handelen bracht hen meer dan eens in conflict met de gilden en de wijkraad, wat uiteindelijk resulteerde in een overhaaste vlucht naar de tweede ring, waar zij een nieuw bestaan opbouwden als geldschieters en handelaars in stoffen en tapijten.*

*Vanaf dat punt schrijf ik nu verder.*

*Haldor de Drukker*

# 1

Salvia's frustratie werd er niet minder op, ook al kwam de datum van haar bevestiging snel dichtbij. In feite werd ze alleen erger. Acht maanden zat ze nu in de tempel opgesloten, zonder contact met de buitenwereld, zonder bezoeken aan moeder-overste, met een hoofd vol zorgen en een hart vol pijn. Ze had zich noodgedwongen weer overgegeven aan de dagelijkse routine van lessen en corvee, zonder enig idee van wat er zich al die tijd buiten de muren van de tempel afspeelde. De eerste de beste die nu nog haar bevestiging tot volwaardig priesteres zou dwarsbomen zou ze met huid en haar opvreten. Ze moest gewoon naar buiten, op zoek naar haar broer en naar haar nieuwe familie. En naar Hafed, ook al wist ze met haar verstand dat die liefde kansloos was. Dat ze verliefd was, had ze na acht maanden opsluiting in de tempel wel door. Ze was zich er heel goed bewust van geweest dat de anderen hem allemaal plaagden met zijn voor iedereen zichtbare gevoelens voor haar. Daar had ze zich zeer gevleid door gevoeld. Ze mocht hem graag, maar liefde?

Misschien was het ook wel beter zo. Ze moest eerst nog drie jaar dienen. Telde haar tijd als novice eigenlijk mee? Ze vervloekte de eed die ze aan moeder-overste had afgelegd: minimaal één termijn van vijf jaar. Dat had destijds niet zo'n opgave geleden, maar dat was voordat haar leven voor de derde keer volledig overhoop was gegoooid, vóór zuster Kars haar vertelde dat Belim nog in leven was. Of Ashan, zoals hij zich tegenwoordig noemde. Moeder-overste had haar opdracht gegeven om contact met haar broer te leggen, om hem te over te halen samen wraak te nemen op de familie Lammerin. Dat had ze maar al te graag gedaan. Ze zat immers ook vol haat tegen de Lammerins en haar broer Varas. Ze had door schade en schande geleerd dat liefde iets was voor

zwakke mensen die zich vrijwillig afhankelijk maakten van iemand anders. Maar toen had ze gezien hoe gelukkig Ashan en Hira met elkaar waren, en ze had Hafed ontmoet. Hoe deden andere priesteressen dat? Zij kon toch zeker niet de enige priesteres zijn die ondanks haar eed gevoelens voor een man kreeg?

Ze schudde nijdig haar hoofd, in een poging al die zinloze gedachten te verdrijven. Concentreer je op het hier en nu, Salvia, vermaande ze zichzelf. Je hebt zo meteen voor het eerst sinds acht maanden een persoonlijk gesprek met moeder-overste en je wil je niet weer laten manipuleren door die listige tante. Ze sloot haar ogen en focuste zich op haar ademhaling. Schouders ontspannen, handen over elkaar in je schoot. Adem in door je neus, vanuit je buik, houd je adem even vast en laat hem dan rustig door je mond weer naar buiten stromen. Het komende gesprek gaat de rest van je leven bepalen. Duw alle afleiding naar buiten, naar haar en schudt ze dan van je af. Ze herhaalde de oefening tot ze zich helemaal kalm voelde. Daarna opende ze haar ogen en keek recht in het geamuseerde gezicht van moeder-overste. Ze kleurde en schoot overeind. De vrouw wist haar iedere keer weer te overvallen. Hoe lang had ze daar al gestaan?

‘Lang genoeg om te zien dat je toch nog iets geleerd hebt van de lessen van zuster Bloesem.’

Verdomme, hoe slaagde ze erin om haar zo gemakkelijk te lezen?

‘Maak je er niet druk over; ik heb al heel veel meisjes zoals jij gezien. Als ik ze nu nog niet zou kunnen lezen, dan zou ik geen beste moeder-overste zijn.’

Zuster Kars ging haar voor, haar spreekkamer in.

Salvia volgde haar, en keek in het voorbijgaan gegeneerd naar de gniffelende klerk. Ze was er in ieder geval in geslaagd om die ouwe heks een keer te laten lachen. Misschien zou dat helpen bij haar volgende bezoek.

‘Ga zitten, Salvia. De thee staat klaar; schenk jij voor ons in?’

Salvia liep naar de fraai bewerkte theetafel, deed wat haar gevraagd werd en zette een kopje met schotel op het tafeltje naast de stoel van zuster Kars. Het andere hield ze in haar linkerhand en ze ging tegenover haar zitten. Niet trillen, vertelde ze zichzelf, rustig adem blijven halen en haar in haar ogen aankijken. Niets zeggen, laat moeder-overste beginnen. Ze vulde de plotselinge stilte met een voorzichtig nipje van haar thee. Heerlijk, goed op temperatuur en lekker sterk. Beter dan de thee die de novices kregen. Ze nam nog een nipje, zette daarna haar kop en schotel op de salontafel en wachtte af. Zuster Kars keek haar geamuseerd aan.

‘Ja, je bent er klaar voor’, zei ze uiteindelijk.

Salvia voelde het ontspannende effect van die woorden op haar lijf, maar ze zorgde ervoor haar concentratie vast te houden. Met deze vrouw wist je nooit wat er op zo’n compliment volgde. Ook al waren ze in naam bondgenoten, moeder-overste had een eigen agenda. Salvia twijfelde er geen moment aan dat ze haar broer en haar zou opofferen als dat voor haar eigen agenda beter zou zijn.

Zuster Kars nipte van haar thee en keek haar over haar kopje aan.

‘Goed zo, meisje.’

Alweer een test blijkbaar.

Zuster Kars zette haar thee terug op het tafeltje en vroeg: ‘Je weet waarom je hier bent?’

‘Mijn keuze voor een orde’, antwoordde ze.

‘*Mijn* keuze voor een orde voor jou.’

Salvia fronste haar wenkbrauwen en wachtte af. Zuster Kars knikte.

‘Je belooft een heel goede aanwinst voor de blauwe orde te worden, Salvia. Ze kunnen daar wel iemand met jouw talenten gebruiken.’

Salvia kon het niet laten te vragen: ‘Na de plotselinge overplaatsing van het vorige hoofd en een ambitieuze priesteres, een maand of acht geleden, bedoelt u?’

Zuster Kars schoot in de lach.

‘Ik was even bang dat er niets meer van de oude Salvia was overgebleven. Ik zie dat het gelukkig niet zover is gekomen. En ja, de blauwe orde is nog steeds stuurloos. Het nieuwe hoofd is bang voor me en dat is heel verstandig, tot op zekere hoogte. Ze weet natuurlijk wat er met haar voorgangster gebeurd is en is bang om me tegen de haren in te strijken. Maar de blauwe orde vormt de ogen en oren van de tempel in de stad en moet het met mij oneens durven zijn. Daarom ben ik op zoek naar nieuw, ambitieus bloed. Bloed met pit. Priesteressen zoals jij.’

Salvia dacht even na.

‘Was u zelf voordat u tot moeder-overste werd bevestigd ook lid van de blauwe orde?’

‘Uiteraard. De blauwe orde bestaat uit priesteressen die voelsprietten hebben voor wat er om hen heen gebeurt. Ze grijpen hun kansen om te groeien binnen de hiërarchie van de tempel.’

‘Laat me raden: het vorige hoofd greep haar kansen in de verwachting dat zij u, nadat ze u ten val had gebracht, op zou volgen?’

‘Precies. Jij hebt bewezen dat je een perfecte blauwe zult zijn. In meer dan één opzicht trouwens.’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Je hebt acht maanden opgesloten gezeten in de tempel en je hebt voor het eerst sinds al die tijd een gesprek met iemand die weet wat er zich buiten de muren afgespeeld heeft. Toch vraag je daar niet naar en laat je je in plaats daarvan meeslepen in een gesprek over de machtsstrijd binnen de tempel. Ook dat maakt jou bij uitstek geschikt voor de blauwe orde.’

Enigszins overrompeld beseft Salvia dat moeder-overste gelijk had. Ze keek op naar zuster Kars.

‘Ik kies voor de blauwe orde.’

‘Mooi. Nu we dat achter de rug hebben, zal ik je vertellen hoe het de afgelopen acht maanden met je broer en zijn aanhangers is vergaan.’

## 2

Ashan en Hira liepen gearmd over de hoofdweg, in de richting van de kapel. Een keurige heer en zijn dame groetten hen in het voorbijgaan beleefd door de vingertoppen van hun rechterhand naar hun voorhoofd te brengen. Niet voor het eerst verbaasde Ashan zich erover hoe verbijsterend snel ze in deze wijk geïntegreerd en geaccepteerd waren. Nog maar tien maanden geleden zagen de burgers in de tweede ring hen als omhooggevallen uitschot uit de derde ring, en moest je nu eens zien: keurig gegroet als gelijkwaardige, of misschien zelfs iets betere burgers. Het was alweer een bewijs van de macht die van geld uitging.

Het was niet vanzelf gegaan; ze hadden er met zijn allen veel energie ingestopt. Ze wisten dat ze om veilig te zijn zo snel mogelijk op moesten gaan in hun nieuwe omgeving. Tijdens de eerste bezoeken aan hun nieuwe huis hadden ze daarom goed gekeken naar de kleding en de kapsels van de gegoede burgers om hen heen en hadden hun eigen voorkomen daarop aangepast. Voor de vrouwen was het lastiger. Zij waren op stel en sprong verhuisd en hadden zich niet echt op hun nieuwe rollen kunnen voorbereiden. Daarom had hij de beste barbier en kleermaker van de wijk verzocht om een huisbezoek af te leggen. Daar waren ze na het toeschuiven van een goed voorschot graag toe bereid en een paar dagen later deden ook de dames niet onder voor de gegoede dames om hen heen. Niemand uit hun oude leven zou hen nog herkennen.

De meeste koopmanshuizen in de wijk waren verdeeld in een handelsruimte op de begane grond en woonruimte daarboven. Dat van hen was anders, met woonruimte en opslagruimte naast elkaar. Ze hadden daardoor de breedste gevel van alle gebouwen in de hele wijk. Het be-



tekende ook hoge onderhoudskosten. Kosten die de vorige eigenaresse, de weduwe van een handelaar in stoffen en tapijten, niet op had kunnen brengen. Dat was de reden dat het gebouw toen ze erin trokken zowel van binnen als van buiten verwaarloosd aardeed, maar daar was de prijs dan ook naar geweest. Ze hadden timmerlui en metselaars ingehuurd, die op aanwijzing van Ashan voortvarend te werk waren gegaan. De vervallen staat bood de gelegenheid om tegelijk met alle renovaties de nodige aanpassingen te laten doen. Beter vluchtwegen bijvoorbeeld en op de eerste en tweede etage extra doorgangen tussen het woon- en pakhuis. De gevel zag er na het afronden van alle werkzaamheden in alle opzichten beter uit dan welk ander huis in de buurt ook. Maar de beste verbetering bevond zich vijf meter onder de grond. De rioolaansluiting was doorgetrokken tot diep onder het pakhuis door, met een toegangsluik in de gang op de begane grond, verstopt onder een tapijt. Zo konden ze voor iedereen ongezien naar beneden en naar boven gaan. De daar gebouwde aanlegsteiger was breed genoeg om meerdere boten te herbergen. Ashan had twee nieuwe laten maken; een smalle tweepersoons kano, waarmee ze de smalste en laagste buizen in te konden peddelen, en een aangepaste versie van de oude platbodem, waarmee ze mensen of goederen door de hoofd- en kanaalbuizen konden punteren. De doorgang naar de hoofdbuis werd afgesloten door een smeedijzeren hek, met een slot dat zelfs voor Ganes nog een aardige uitdaging vormde.

Toen de vrouwen eenmaal hun draai hadden gevonden, hadden ze zich met volle energie op de stoffen- en tapijtenhandel gestort. Ze hadden alle weverijen in de tweede en de derde ring bezocht en hadden daarbij veel profijt van Hira's verleden als weversdochter. Ze herkende kwaliteit en wist heel goed wat die waard was, zowel qua inkoop als verkoop. Het pakhuis begon zich te vullen met rollen stof, van eenvoudig, in één kleur geveerd laken, tot prachtig bedrukt linnen. De vloer van de opslag

lag bezaaid met geknoopte en geweven tapijten, en als hij de dames mocht geloven dan liep de verkoop storm.

Zijn vrienden waren na de verhuizing heel rustig van start gegaan met hun eigen plannen. Na twee maanden hadden ze hun eerste lening verstrekt aan een weversgezel die zijn eigen werkplaats wilde starten. Het waren twee vliegen in één klap: de wever fabriceerde stoffen met door Hira ontworpen kleur- en weefpatronen, en verkocht die exclusief aan Hira en Mira. Dat succes bracht meer ambachtslieden op hun pad. Inmiddels hadden ze geïnvesteerd in vier weverijen, twee naaiateliers, drie timmermanswerkplaatsen, een schrijnwerker, twee koperslagers en drie bakkerijen, en nog elke dag kregen ze nieuwe verzoeken. De boekhouding van al die bedrijfjes werd streng gecontroleerd door Ganes, wat ervoor zorgde dat ze allemaal goed geld opleverden en dat de schulden op tijd werden betaald. De rente en aflossing werden vervolgens door magister-rechtsgeleerde Valin afgeboekt op de vorderingen. Zo was iedereen tevreden.

Het vermogen van de vrienden groeide gestaag, iets wat ze graag lieten zien. Ashan herkende zijn vrienden bijna niet meer, zo keurig verzorgd als ze er tegenwoordig bij liepen. Alleen hun voornamen hadden ze onveranderd gelaten. Ze hadden bij aankomst in de wijk schuilnamen geprobeerd, maar tijdens een van de eerste gesprekken bij magister Valin was pijnlijk duidelijk geworden dat ze iets anders moesten verzinnen. Ze hadden zich tijdens dat bezoek keer op keer vergist in elkaars voornamen, en daar had de magister uiteraard de juiste conclusie uit getrokken. Hij had hen bedachtzaam aangekeken en had hun na een pijnlijke stilte verteld dat ze niet geloofwaardig waren wanneer ze zich telkens vergisten in de namen van hun eigen broers. Ze hadden hem opgebiecht dat ze in alle opzichten wilden breken met hun leven in de derde ring. Daarom hadden ze nieuwe namen voor zichzelf verzonnen. Magister Valin had hun verteld dat ze in plaats daarvan misschien beter

een familienaam vast konden laten leggen. Dat zou alle aandacht van hun voornamen wegleiden. Een bijkomend voordeel zou zijn dat het daarmee voortaan ook voor iedereen duidelijk zou zijn dat ze familie van elkaar waren. Na een kort onderling beraad hadden ze gekozen voor de naam Servat, en magister Valin had hen onder die naam bij de wijkraad als inwoners ingeschreven. Voor Rahal, Hafed en Ganes was een familienaam iets nieuws. Ze gebruikten die dan ook veel en graag. Voor Ashan lag het net iets anders. Een nieuwe familienaam voelde een beetje als verraad aan zijn rijke familieverleden. De naam Parsis was groot binnen de stad; het was de beste familienaam die je kon hebben, op Heras na, de familienaam van de stadhouder. De naam Parsis had hij achtergelaten toen hij drie jaar geleden uit het huis van zijn vader was vertrokken. Zijn vader was nu al ruim anderhalf jaar dood en zijn broer Varas was door de stadsraad officieel als familiehoofd bevestigd. Zelf zou hij de familienaam Parsis nooit meer kunnen gebruiken. Hij maakte zich geen illusies over wat er hem en zijn familie zou gebeuren wanneer Varas of diens "vriend" Aled Lammerin hem zou weten te vinden. Hij zorgde er daarom voor om zo min mogelijk aandacht van wie dan ook hier in de wijk op zichzelf te vestigen. Hij hield zich zoveel mogelijk afzijdig van de activiteiten van zijn vrienden en de vrouwen. Maar vandaag had hij geen keus, want Hira en hij hadden groot nieuws.

Het was rustig in de kapel. Niet doordat er niemand aanwezig was; het was de vredige sfeer die er hing. Op verschillende plaatsen zaten mannen en vrouwen op de eenvoudige houten banken, waarschijnlijk diep in vrome gedachten voor zich uit te kijken. Ze richtten zich daarbij, al dan niet bewust, op de fresco's die geschilderd waren op de plafonds en de wanden van de vijf koepels. Elke kapel in de stad was in feite een miniatuur kopie van de tempel bij de bronnen in de eerste ring, al was er duidelijk aan de details en de afwerking af te lezen hoeveel geld er in de betreffende wijk werd verdiend. Deze kapel was een mooie voor de tweede ring, tranen trekkend hemels voor iemand uit de ringen daar-

buiten, en evenzo lelijk voor iemand uit de eerste ring. Een van de priesteressen was in de nis van de vijf barmhartigheden in gesprek met een gelovige. Ashan zag aan haar gezicht dat ze hen binnen had zien komen, dus hij wist dat ze hen vanzelf zou komen begroeten wanneer ze, samen met de vrouw tegenover haar, een gebed tot de godin had kunnen richten. Zelf had hij niet zoveel met de godin. Het geloof van de priesteres, zijn zus Salvia, ging ook niet verder dan het aanvaarden van de boodschap van de tempel: het zo goed mogelijk leven naar de vijf barmhartigheden. Hij observeerde zijn zus met de kennis die hij tegenwoordig had van de tempel en haar priesteressen. Toen ze vorig jaar hun herberg binnen was gestapt, was ze ook in het geel geweest. Toch zag het gewaad dat ze nu droeg er stukken beter uit dan dat van toen. Betere stof, een diepere kleur geel, en een veel betere pasvorm. Zuster Kars had haar gepaaid met alle privileges van de blauwe orde. Salvia was vrijgesteld van diensten in de kapel, ze kreeg een toelage ter vrije besteding, en een toelage om ogen en oren in te huren. Ze was goed in die rol, dat was duidelijk. Voor iedereen die niet beter wist, was ze gewoon een priesteres, beschikbaar voor iedereen die de gunst van de godin af wilde smeken. Dat gaf haar de gelegenheid om met iedereen te kunnen praten, ook met Hira en hem.

Salvia stond op, legde haar handen op het hoofd van de smekeling, nam afscheid, doofde de gesprekskaars, en liep op hen af.

‘Gefeliciteerd’, zei ze, ‘hoelang al?’

Hira keek verward van haar naar hem. Ashan lachte. Niets aan zijn zus verraste hem nog.

‘Hoe wist je het?’

‘Een jong paar, stralend van geluk, hij houdt beschermend zijn arm om haar middel, en zij houdt beschermend een hand op haar buik. Mensen geven zonder iets te zeggen veel meer weg dan ze denken.’

‘En jij bent er erg goed in geworden om dat gedrag te lezen. Dank je wel, zus.’

Salvia keek geschrokken om zich heen.

'Je bent niet de enige die goed kan observeren, Salvia. Er is niemand aanwezig binnen een straal van vier meter. Je smekeling liep net naar buiten en de twee andere bezoekers zijn in gesprek met je collega. Niemand die het kon verstaan.'

Hira zuchtte.

'Mooi. Nu jullie allebei hebben laten zien hoe goed jullie wel niet zijn, kunnen we even gaan zitten? Ik ben vijf maanden onderweg, en het voelt aan alsof er een paar kilo aan de binnenkant van mijn rug hangt.'

Salvia en hij kwamen gelijk in actie. Salvia ging voor hen uit naar de nis, stak de gesprekskaars aan en pakte er een extra stoel bij. Ashan ondersteunde Hira's arm en begeleidde haar naar een stoel.

'Sorry, lief, ik dacht niet goed na.'

'Dat heb je wel vaker, en toch hou ik van je.'

Salvia draaide haar ogen omhoog.

'Ach, kom op jullie, niemand is zo gelukkig', plaagde ze.

'Wij wel', zei Hira.

'En ook ongerust', vulde hij aan. 'Ik ben blij met deze verrassing, maar we hebben nou niet bepaald een probleemloos verleden en we hebben geen enkele garantie dat de toekomst zo stabiel blijft als nu.'

'Zeur toch niet zo', beet Hira hem toe. 'Niemand kent zijn toekomst. Dat is geen reden om niet te genieten van het heden. En je weet heel goed dat het nauwelijks een verrassing is dat ik zwanger ben; je hebt er goed je best voor gedaan.'

Salvia drukte haar handen tegen haar oren.

'Te veel informatie, Hira, te veel informatie.'

Ashan lachte om haar reactie.

'Hafed mist je, zus.'

Salvia kreeg een hoofd als een boei en keek hem vuil aan.

Nu lachte Hira ook: 'Die was raak!'

De andere bezoekers in de kapel keken op van hun overpeinzingen en een andere priesteres stak fronsend haar hoofd om de hoek.

‘Sorry, zuster’, zei Salvia. ‘Mijn bezoekers brachten heugelijk nieuws over gezinsuitbreiding, en ik liet me even meeslepen.’

‘Dank je’, mompelde Hira. ‘Over een half uur weet de hele wijk ervan.’

Salvia wuifde Hira’s bezwaren weg.

‘Ach, je kunt het nu toch niet veel langer meer geheimhouden. Met jouw normale figuurtje is het voor iedereen met ogen in zijn of haar hoofd duidelijk. Wat zijn jullie plannen nu?’

‘Eh... Trouwen?’ antwoordde Ashan een beetje verlegen.

‘Ah. Vandaar. Nou, natuurlijk wil ik jullie trouwen! Waar willen jullie dat doen?’

Hira en hij keken elkaar aan en Hira nam het woord. ‘Hier, in de kapel. Ashan wil zo min mogelijk aandacht trekken. Hij zou de hele ceremonie het liefst in besloten kring thuis afhandelen, maar daar voel ik uiteraard helemaal niets voor. We hebben een respectabele status in deze wijk opgebouwd en ik ben van mening dat we daar niet zonder gezichtsverlies aan voorbij kunnen gaan.’

Ashan zuchtte.

‘En Hira krijgt uiteindelijk altijd haar zin. Hier in de kapel dus, ja.’

Salvia schonk hem een spottende blik en hield haar commentaar wijselijk voor zich.

‘Mooi, we hebben een bruidspaar, een priesteres, en een kapel. Nu alleen nog een datum. Wat dachten jullie van vandaag over vijf weken? Een mooie formele termijn; genoeg tijd om mensen uit te nodigen en een feest te organiseren. Vijf dagen?’

Hira’s ogen lichtten op en Ashan liet ter plekke al zijn bezwaren vallen. Als het dan moest, moest het ook goed.

‘Ik geef me over. Hira, ik heb alle vertrouwen in je. Zeg maar wat ik voor je kan doen om je te helpen.’

Salvia glimlachte, keek om zich heen en werd weer ernstig.

‘Ik heb nieuws over Varas, vers van moeder-overste’, fluisterde ze.

### 3

‘Als we daar onze hooggewaardeerde voorzitter niet hebben.’

Varas verwaardigde zich niet om te reageren op Aleds sarcasme. Hij was brak na het feest van gisteravond en had geen zin in eindeloos gezeur over zijn gebrek aan interesse in de dagelijkse raadsvergaderingen. Dagelijks! Waarom? De gesprekken gingen toch altijd over hetzelfde. Zijn raadsleden bevochten elkaar op leven en dood, maar zonder echt bloedvergieten. Deden ze dat maar, dan zou er nog een beetje spektakel zijn.

‘Wat heb ik gemist? Niets neem ik aan? Ik snap niet hoe jullie het voor elkaar krijgen om nooit eens iets te besluiten.’

‘Misschien bij gebrek aan een goede voorzitter?’ opperde Aled.

Die opmerking leverde hem een hoop bijval van de andere leden en een woede-uitbarsting van Varas op.

‘Wie denken jullie wel wie jullie zijn, stelletje aasgieren? Ik eis respect van jullie allemaal! Ik ben Varas Parsis, hoofd van de familie Parsis, mijn vermogen is groter dan dat van wie van jullie ook. Dat maakt mij de voorzitter van deze raad! Mij! Niet een van jullie, maar mij! Zal ik jullie eens laten voelen wat dat betekent? Hebben jullie interesse in een plekje in de kerkers onder deze zaal? Nee? Dat dacht ik al!’ Hij stond op en beende de zaal uit, roepend: ‘Ik heb hier geen zin in! Aled, jouw feestje.’

Zijn lijfwacht volgde hem op de voet, de zaal uit, de straat over naar zijn eigen paleis. Op straat maakte iedereen zich voor hem uit de voeten, bang om hem te hinderen. Precies zoals het hoorde. Daar konden die idioten in de raadszaal een voorbeeld aan nemen.

Toen hij even later door de poort naar binnen stapte, stond zijn lijf-arts hem al op te wachten. De man werd op slag zenuwachtig bij het zien van zijn gezicht.

‘Wat wil jij nu weer van me?’

‘Eh, uw vrouw, heer, de tekenen staan gunstig. Mijn advies zou zijn om haar direct te ... bezoeken.’

‘Verdomme, dat kan er ook nog wel bij! Waar is ze?’

‘In haar vertrekken, heer.’

‘Nou, het moet maar dan.’

Hij liep de trap op, naar de vertrekken van Lysa. Waarom was hij ooit met haar getrouwd? Het enige dat ze hem gebracht had, was ellende en een doodgeboren dochter, wat overigens een geluk bij een ongeluk was. Wat moest hij nou met een dochter?

Zonder eerst te kloppen zwaaide hij de deur van Lysa’s privévertrekken open. Zijn vrouw, die uiteraard wist waar hij voor kwam, lag in de hoek van de kamer op een sofa een boek te lezen. Met een zucht legde ze haar boek weg, ging hem voor naar haar slaapvertrek, trok haar jurk omhoog en ging wijdbeens op bed liggen. Ze keek hem met nauwelijks verhulde afkeer aan.

‘Gebeurt er nog wat?’

Varas ontdeed zich van zijn broek en onderkleding en klom over haar heen.

‘Je kunt maar beter zwanger worden, want het gaat er verdomd veel op lijken dat je onvruchtbaar bent. Dan schop ik je eruit en trouw ik een andere teef die me wel zoons kan geven.’

Lysa verwaardigde zich niet om op hem te reageren. Ze had meer interesse in het plafond boven het bed. Op de een of andere manier irriteerde dat hem nog meer en dat had voor hem de juiste uitwerking. Het bezorgde hem een erectie zoals hij die niet vaak van haar kreeg. Hij ramde zijn lid bij haar naar binnen en na een paar stoten volgde al snel de ontlading. Hij kroop van het bed af en kleedde zich weer aan. Lysa bleef liggen en trok haar benen omhoog, om zo zoveel mogelijk van zijn



zaad binnen te houden. Zonder verder woorden aan haar vuil te maken, draaide Varas zich om en vertrok.

Op de galerij stond zijn lijfarts klaar om naar binnen te gaan. Varas greep hem bij zijn pols en trok hem ruw naar zich toe.

‘Doe waar je voor betaald wordt, anders wordt het tijd dat ik een plaatsvervanger voor je moet zoeken.’

Hij duwde de man van zich af en liep met grote stappen over de galerij naar de overkant, naar zijn eigen vertrekken. Hij smeed de deur open.

‘Qomrin, kom hier! Haal alle sporen van dat wijf van me af!’

Zijn persoonlijke assistent kwam haastig uit aangelopen, zakte voor hem op zijn knieën, ontdeed hem van broek en onderkleding en nam Varas’ lid in zijn mond.

Met een tevreden grom greep Varas hem bij zijn haren. Dit beviel hem veel beter. Het duurde niet lang tot een nieuwe ontlading.

‘Zo, veel beter. Ga je mond spoelen en kom dan terug. We hebben werk te doen. We moeten plannen maken om de stadsraad op zijn plaats te zetten, te beginnen met Aled.’

‘Zou het niet verstandiger zijn om uw aandacht eerst op uw broer en zijn vrienden te richten? Van de stadsraad hoeft u niets te vrezen, van uw broer wel.’

Varas haalde zijn schouders op.

‘Of hij nu dood is of niet, Belim komt niet meer terug. Van de stadsraad heb ik dagelijks last, daar moeten we ons op richten.’

Qomrin boog en liep achteruit de kamer uit.

‘U bent wijzer dan ik, u moet wel gelijk hebben.’

## 4

Een por van Hafed liet Rahal opschrikken.

‘Luister je eigenlijk wel?’

‘Eh, nee, sorry. Ik was er met mijn gedachten niet helemaal bij.’

‘Volgens mij is dat nogal voorzichtig uitgedrukt. Je geeft de magister het idee dat dit huis je werkelijk geen bal interesseert. Hij heeft net uit zichzelf de vraagprijs naar beneden bijgesteld.’

‘Dan zie ik het probleem niet. Laten we de boel afronden en wegwezen. Ik heb trek in een pul bier.’

‘In een herberg hier in de buurt zeker? Eentje die we verkocht hebben aan een gezellige vrouw met een mooie dochter?’

Rahal bloosde. Waardeloos, zo’n broer die hem zo makkelijk kon lezen.

‘Wat moest deze tent ook alweer kosten?’ vroeg hij korzelig.

‘Dertig gouden dukaten.’

‘Echt niet. De helft is mooi genoeg, zeg dat maar tegen die magister. Ik ga even een luchtje scheppen in de tuin.’

Hafed lachte hem in zijn gezicht uit.

‘Ga jij maar in de tuin over de mooie Riva dromen. Ik kom zo bij je terug.’

De herberg zag er vanaf de straat beter uit dan ooit. Het meest opvallende was het nieuwe uithangbord dat Solia aan Merat in opdracht had gegeven. “De schone deerne”, heette de herberg nu. Op het bord een portret van een wulps meisje, dat meer dan een beetje op Riva leek. Er ging een steek van jaloezie door Rahals hart, maar toch kon hij het niet helpen dat er een grote grijns op zijn gezicht verscheen. Hij keek zijn broer aan en zag net zo’n grijns op diens gezicht.

‘Veel uitnodigender dan “De vier vrienden”, vind je ook niet?’ vroeg Hafed hem.

‘Zeker weten. Kom, laten we gaan kijken of de schone deerne thuis is.’

De herrie vanuit de gelagkamer golfde naar buiten zodra ze de deur openden. Binnen zat het stampvol. Alle tafels en stoelen waren bezet en er renden drie meisjes met bierkannen heen en weer tussen de toog en de dorstige klanten. Riva stond achter de toog, mooier dan ooit. Mooier nog dan een maand geleden, toen hij haar voor het laatst had gezien. Naast haar stond een goed uitziende, gespierde jongen. Rahals hart stond ergens tussen ontploffen en breken. Gelukkig zag Riva hem ook. Haar ogen gingen wijd open, ze gooide haar droogdoek in het gezicht van de mooie jongen, rende op hem af en sloeg haar armen om zijn nek. Hij tilde haar op en zoende haar hartstochtelijk in haar hals.

‘Nou, nou...’ Ze drukte zich lachend tegen hem aan. ‘Zo te voelen ben je *erg* blij om me weer te zien!’

‘Altijd, Riva, altijd. Wanneer verlaat je deze herberg nou eindelijk eens en kom je met me mee naar de tweede ring, zodat ik een eerbare vrouw van je kan maken?’ Hij schrok van zijn eigen woorden en verschoot spontaan van kleur.

Ze keek hem diep aan.

‘Je meent het, hè? Hoe kom je opeens zo?’

Rahal kon zijn ogen niet bedwingen. Ze schoten bliksemsnel naar de mooie jongen en terug naar haar. Ze duwde die opzij en keek hem spottend aan.

‘Je bent jaloers op Abel! Gekkerd! Je weet toch wel dat ik nooit wat met hem zou kunnen hebben? Dat is Abel, weet je nog wel? Hij is bijna zoiets als mijn grote broer!’

Ah, natuurlijk, daarom zag die kerel er zo bekend uit. Abel, de oudste zoon van Merat de smid, de nieuwe liefde van Solia. Of eigenlijk haar jeugdliefde die tegenwoordig opnieuw haar grote liefde was. Rahal

pakte Riva nog een keer stevig beet en begroef zijn gezicht in haar donkere, krullende haar, zodat ze zijn beschaamde blik niet kon zien. Bij de godin, wat rook ze lekker.

‘Ik meen het’, fluisterde hij. ‘Kom met me mee. Ik wil je.’

‘En ik wil jou, mooie jongen, maar ik moet een herberg bestieren.’

‘Dat lukt je moeder ook prima zonder jou.’ Hij trok haar even heel dicht tegen zich aan voor hij haar losliet. Pas toen zag hij zijn broer flink gegeneerd naast hem staan.

‘Ik heb me laten vertellen dat de kamers hierboven te huur zijn, hoor! Zoek gerust wat privacy op.’

Riva lachte hard. Ze sloeg haar armen om Hafed heen voor een warme omhelzing.

‘Ja, ja’, zei hij, ‘ik ben ook blij om jou weer te zien. Waar is je moeder?’

‘Achter, met Merat.’

‘Nog meer geknuffel? Ik heb even genoeg gezien.’

Riva lachte en ging hen voor.

‘Ze zijn in de spreekkamer. En je hoeft niet bang te zijn: dat soort knuffelen doen ze in hun slaapkamer.’

‘Echt, Riva, dat hoef ik allemaal niet te weten’, mompelde Hafed. Rahal grijsde alleen maar.

‘En het is fijn, Hafed. Moet je ook eens doen. O, wacht! Jouw liefje heeft nog drie jaar tempeldienst!’

Rahal trok lachend een sprintje naar de spreekkamer om aan de wraak van zijn broer te ontkomen.

‘Klootzak’, gromde Hafed achter hem.

Ze klopten voor de zekerheid netjes op de deur voor ze die openden. Binnen troffen ze Solia en Merat aan, zo te zien in een verhitte discussie. De boekhouding lag uitgespreid over de tafel, de geldkist stond open en de inhoud stond gerangschikt in keurige stapeltjes ervoor.